

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 7

15 Φεβρουαρίου 1999

Ἡ μετάνοια

Η μετάνοια εἶναι πρᾶξι ἀπόλυτης προτεραιότητας στὸν ἱερό χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμπειρία συγκλονιστικὴ καὶ ἀνακαινιστικὴ. Γιά τὴν προσωπικότητα, πού μετέχει στὸ Εὐχαριστιακό Δεῖπνο. Καί γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, πού λιτανεύει τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ σωστικὴ δύναμι τοῦ Σταυροῦ στὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς ἀνθρωπότητας.

Σημειῶνω μέ θλίψι μιὰ δεύτερη διαπίστωσι. Ἡ μετάνοια εἶναι πρᾶξι ἄγνωστη στὰ κατάστιχα τῶν ἀναζητήσεων τοῦ σημερινοῦ, ἐκφυλισμένου πνευματικά, κόσμου. Ἀσύμβατη μέ τίς τυποποιημένες δομές τοῦ αἰῶνα, πού χάνεται. Ἀνερμήνευτη καὶ ἀκατανόητη γιὰ τὴν προσωπικότητα, πού τρέφεται μέ τὴν ἔπαρσι τῆς τεχνολογίας καὶ μέ τὴ συναρπαστικὴ διαφήμισι τῆς ἀφθονίας.

Ἡ ἀναφορά στὴ μετάνοια θεωρεῖται, σήμερα, εἰσβολὴ ξεπερασμένου στοιχείου στὸ γλωσσάριο τῆς ἐπικαιρότητας. Γύρισμα τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας ἀνάστροφα. Καλλιέργεια τῆς ἡθικῆς εὐθύνης καὶ τῆς ἐνοχῆς, στὸν κόσμο, πού χαίρεται τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν ὑπέρβασι τοῦ φόβου τῆς ἁμαρτίας.

Ὅμως, ποιός ἀγνοεῖ, πώς ὁ σημερινός ἄνθρωπος, πού καθημερινά σβήνει, μέ κίνησι βίαιη, ἀπό τόν πίνακα τοῦ χρέους του τή μετάνοια, καταχωρεῖ αὐθόρμητα καί μέ ζωηρά γράμματα στό προσωπικό του ἡμερολόγιο καί στό ἡμερολόγιο τῆς γενιᾶς του τήν ἐμπειρία τῆς ἀστοχίας, τίς πληγές τῆς συνειδήσεως καί τήν ὀδύνη τῆς καρδιάς του; Ἐκεῖνοι, πού μιλοῦν μέ πάθος ἐνάντια στήν ἐκκλησιαστική πρᾶξι τῆς μετάνοιας, θρηνοῦν ἀσταμάτητα γιά τή διαφθορά τοῦ κοινωνικοῦ σώματος καί στιγματίζουν, μέ λέξεις φαρμακερές, τίς πράξεις τῆς ντροπῆς καί τῆς ἀπανθρωπιᾶς.

Ἄν δέν ὑπάρχη ἀνάγκη μετάνοιας γιά τό σύγχρονο ἄνθρωπο, αὐτό σημαίνει πώς βρίσκεται πάνω ἀπό τίς πράξεις, πού ἀλλοτριώνουν τήν ὑπαρξί καί διαταράσσουν τό κοινωνικό σύνολο. Καί ἂν βρίσκεται πάνω ἀπό τή στάθμη τῆς διαφθορᾶς, τότε δέν ἔχει κανέναν τό δικαίωμα νά τοῦ καταλογίξῃ προσωπική εὐθύνη. Καί ἂν δέν ὑπάρχη προσωπική εὐθύνη, τότε δέν ἔχει θέσι ὁ κοπετός, γιά τήν ἐκτροπή τῆς σύγχρονης ἀνθρώπινης οἰκογένειας.

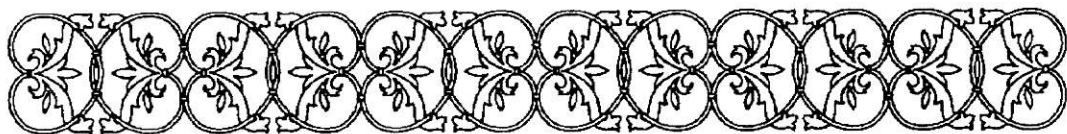
Ἐνα τέτοιο συμπέρασμα εἶναι μή ρεαλιστικό. Ὁδηγεῖ ἔξω ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἐξω ἀπό τό χῶρο, στόν ὁποῖο ἀκούγεται ὁ θρῆνος καί ὁργανώνεται ἡ πάνδημη διαμαρτυρία.

Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καί ὁμολογεῖ τή δραματική ἀνέλιξι τοῦ ἀνθρώπου. Τήν ἀδυναμία του. Τήν ἀμαρτωλότητά του. Τήν ἐκτροπή του στή σκοτεινή κοιλάδα τοῦ κακοῦ. Καί κηρύττει, ἀδιάκοπα, μετάνοια. Ἀλλαγὴ προσανατολισμοῦ. Ἀνακαίνισι τῶν λογισμῶν. Διακοπή τοῦ «προτέρου βίου». Χάραξι νέας πορείας. Εἴσοδο στό Βασίλειο τῆς Χάριτος. Κοινωνία μέ τόν Πανάγιο Κύριο. Γεῦσι τῶν δωρεῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὅποιος περνάει τήν πύλη τῆς μετάνοιας βλέπει νά ἀνοίγωνται μπροστά του ὀρίζοντες. Ἀγωνίζεται, περπατάει, βιώνει, ἀνακαινίζεται, χαίρεται. Ζῇ τήν ἀληθινὴ διάστασι τῆς προσωπικότητος καί τό φωτεινὸ μεγαλεῖο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

«Ἐάν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθάρισῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 9).

«Ἐάν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, φεύστην ποιοῦμεν αὐτόν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 10).

Ἀπό τό Συνοδικό λόγο...

στό μονόλογο

Βάναυση ἦταν ἡ ἐπέμβασι στή λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν τελευταία εικοσιπενταετία. Ἡ αὐταρχική νοοτροπία καί ἡ αὐθαίρετη ἐπέμβασι τοῦ Προέδρου τῶν δυό Συνοδικῶν Σωμάτων, τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, εἶχε ἐξουδετερώσει τή χαρισματική πολυφωνία τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος καί εἶχε παγιδέψει τίς ἀποφάσεις του. Εἶχε ὑψώσει φραγμό στήν ἐπιφοίτησι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Εἶχε φιμώσει τόν ἐλεύθερο λόγο. Καί εἶχε ἐξανδραποδίσει τήν ψῆφο τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων. Ἡ ἐπὶ κλήσι τοῦ Παρακλήτου ἦταν τυπική, συμβατική καί προσχηματική. Τήρησι τελετουργικοῦ, δίχως τήν παραμικρή διασύνδεσι μέ τή λατρευτική καί τήν ἱκετευτική στάσι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διάσκεψι ἦταν εἰκονική, μιά καί δέν ἐξασφαλίζονταν συνθηκες ἀνεμπόδιστης ἐπεξεργασίας τῶν θεμάτων καί ἐλευθερία γιά διατύπωσι ἀντιρρητικῆς γνώμης. Ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἐπιφύλαξι καί ἡ ἀντίδρασι στίς ἐντολές ἦταν ἐκ τῶν προτέρων ἀπόβλητες.

Ἡ μικρή, εὐκαιριακή μειοψηφία ἀντιμετωπιζόταν ὡς πρᾶξι ἔσχατης προδοσίας καί ἀγνωμοσύνης στόν εὐεργέτη, πού ὑπερύψωσε τούς ἄσημους καί τούς τίμησε μέ τό προνομιακό ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης. Οἱ ὀγδόντα Μητροπολίτες ἀποτελοῦσαν λόχο. Καί, μάλιστα, λόχο ὁμήρων. Ὁ ἕνας, ὁ πρῶτος «ἐν ἴσοις» ἔδινε μέ τραχύτητα τίς ἐντολές. Καί ἀπαιτοῦσε δουλική ὑποταγή καί πιστή συμμόρφωσι.

Ὁ σημερινός προκαθήμενος, μαθητής καί δημιούργημα τοῦ τυράννου, κουβάλησε ἀδιαμαρτύρητα, γιά εἰκοσιτέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, τό ἄχθος τῆς δουλοπρέπειας. Ἴσως μέ βαρειά συνείδησι. Ἴσως μέ ἐμπειρίες ἐνοχῆς. Ἴσως μέ ἐλιγμούς ἐπιδέξιους, πού στόχευαν στήν προετοιμασία τῆς προαγωγῆς. Στίς στιγμές τῆς σκληρῆς καί στυγνῆς καταπίεσεως ἀντέδρασε ἄτονα. Καί στίς ὑπόλοιπες περπάτησε, μέ σκυμμένο κεφάλι, στό σχηματισμό τῆς ὁμηρίας.

Μέ τήν ἀνοδό του στόν προεδρικό θῶκο ὑποσχέθηκε ἀλλαγὴ τῆς σελίδας. Σεβασμό στήν Πατερική Συνοδική παράδοσι. Καί πρᾶξι,

πού θά διευκολύνη τήν άνεπηρέαστη συνοδική λειτουργία. Συντονισμό τῶν δραστηριοτήτων μέ τή Συνοδική συνείδησι. Διακριτική προεδρία. Πύκνωσι τῶν συνεδριάσεων τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων. Ἐνεργοποίησι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἐξονυχιστική διερεύνησι τῶν θεμάτων. Ἀνοίγμα ὀριζόντων. Διάσκεψι σέ ἀτμόσφαιρα Εὐχαριστιακή καί Ἀγιοπνευματική. Καί χρῆσι τῆς ψήφου ἀπόλυτα άνεπηρέαστη.

Ὡστόσο, οἱ μῆνες πού κύλησαν, δέν ἔδωσαν οὔτε κᾶν τά πρῶτα δείγματα τῆς ἀλλαγῆς. Δέν ἔδειξαν, πῶς ἀποκαταστάθηκε ἡ Συνοδική δημοκρατικότητα καί πῶς ἐνθρονίστηκε στή Συνοδική αἵθουσα ὁ ἀπόλυτος σεβασμός πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἡ εὐπρέπεια. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος, πληθωρικός σέ θεαματικές καί σέ περιπτεές ἐξαγγελίες, ἀλλὰ ἀπογοητευτικά πενιχρός σέ συνέπεια, μετέφερε στόν καινούργιο κώδικα τῶν σχεδιασμῶν του καί τῆς πρακτικῆς του ἀτόφιο τό παλιό πνεῦμα τῆς ἐπικυριαρχίας καί τῆς ὑπεροχικῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐπιβολῆς. Κινήθηκε, ἤ, μᾶλλον, ὑπερκινήθηκε αὐτονομημένος ἀπὸ τό Συνοδικό θεσμό. Προβάλλοντας πάντα τό δικό του πρόσωπο. Καί διαφημίζοντας πάντοτε τίς προσωπικές του ἀπόψεις. Ἐσπρωξε τή Σύνοδο στήν παρασκιά τῆς στυλβωμένης ἀρχιεπισκοπικῆς φυσιογνωμίας

του. Καί μίλησε «ὡς ἀρχηγός(!) τῆς Ἐκκλησίας» καί «ὡς πνευματικός ἡγέτης ὁλόκληρης(!) τῆς Ἑλλάδας».

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος κατὰ τό διάστημα, πού διέρρευσε, ὑπολείπουργησε. Συνεδρίασε, χωρίς τό ἔργο της νά ἀναπτύσσεται μέσα στό ὁροθέσιο, πού ἰχνογράφησε ὁ ἴδιος. Οὔτε σέ ἀριθμό συνεδριάσεων, ἀλλ' οὔτε καί σέ ἐπιλογή προτεραιοτήτων. Τά θέματα, πού πέρασαν στήν ἡμερήσια διάταξι τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἦταν ἀσήμαντα καί γραφειοκρατικά. Ρουτίνα ὑπηρεσίας κατωτέρων διοικητικῶν κλιμακίων. Καί οἱ ἀποφάσεις της δέν ἄγγιξαν τίς ἀνήσυχες καρδιές τῶν προβληματισμένων μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κορμοῦ.

Σέ ὅμοια τροχιά ρουτίνας καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Βγῆκε ἀπὸ τό γύψο, στόν ὁποῖο βρισκόταν ἀγκυλωμένη γιά ὁλόκληρες δεκαετίες. Καί δοκίμασε νά δώση στίγμα ζωῆς. Ἀλλὰ δέν τῆς παρασχέθηκε «τό ἀκριβό προνόμιο τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου». Καί δέ βρῆκε χῶρο ἀνοιχτό γιά νά κινηθῇ. Ὁ πρόεδρος της τήν κράτησε σέ ὁμηρία καί στό περιθώριο. Σέ θεματολόγιο εὐτέλειας. Σέ συζητήσεις «προκάτ». Καί σέ ἀποφάσεις ὑποπτες. Σέ παραβιάσεις κατάφωρες τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Σέ κουκουλώματα τῶν σκανδάλων. Καί σέ ἀσπασμούς, πού ἀντιστοιχοῦσαν σέ συναλλαγές παρασκηνίου. Ἡ Ἐκκλησία δέ λού-

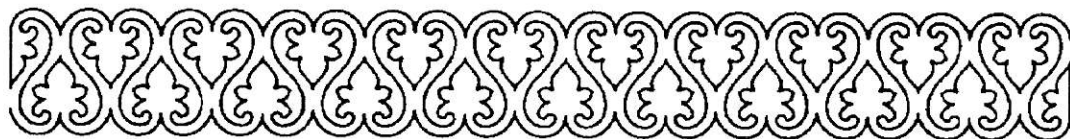
στηκε στό φῶς τῶν Συνοδικῶν ἀνατάσεων. Καί ὁ πικραμένος λαός δέν πῆρε μήνυμα ἐλπίδας.

Τά Συνοδικά σώματα ἔμειναν ἀδρανοποιημένα καί φιμωμένα. Ἄλλ' ὁ προκαθήμενος, αὐτονομημένος, κινήθηκε καί κινεῖται. Μόνος. Δίχως τή Συνοδική συμπαρουσία καί διαγνώμη. Μέ λόγο ἀδέσμευτο καί ἀνέλεγκτο. Κάποτε πληθωρικό καί κάποτε εὐτράπελο. Μέ στόχο, ὅχι τήν ἀνάλυσι τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων, ἀλλά τήν προσωπική του προβολή. Ἀντί γιά τή Συνοδική, ἐκκλησιαστική ἐτυμηγορία, ὁ λαός ὑποχρεώνεται νά ἀκούη καθημερινά τόν ἀνεπεξέργαστο μονόλογο τοῦ «πρώτου ἐν ἴσοις», πού μεθοδεύει ἀδιάκριτα τήν ἀνύψωσι τοῦ ἑαυτοῦ του σέ ὑπερεπίσκοπο καί σέ ἀποκλειστικό ρυθμιστή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δρομολογίου. Ἡ Σύνοδος, στριμωγμένη στή γωνία, δέν ἐκφέρει χαρισματική ἄποψι. Καταύγασι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Διδαχή ἔμπονης διασκέψεως καί συμφωνίας τῶν ἐπισκόπων της. Ὁ πρόεδρος της τήν ἀγνοεῖ καί μονολογεῖ. Μιλάει αὐτός πρὸς κάθε κατεύθυνσι. Πρὸς τήν κοσμική ἐξουσία. Καί πρὸς τό λαό. Δίχως τήν καταφατική γνώμη τῶν ἰσοτιμῶν Συνοδικῶν ἀδελφῶν του. Ὡς κυρίαρχος καί ὡς μονάρχης. Ὡς «ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας». Καί ὡς προσωπικότητα καταξιωμένη, μέ ὑψηλό δείκτη «δημοτικότητας», πού τόν ἀναδεικνύει ἡγέτη πρωτοπο-

ριακό καί ἀποκλειστικό. Ὡσάν ἡ δημοτικότητα νά ἀνυψῶνῃ σέ θρόνο ὑπέρτατης, Παπικῆς ἐξουσίας. Καί ὡσάν ἡ εὐθύνη τῆς προεδρίας νά ὑποκαθιστᾷ τήν ὑποχρέωσι τῆς ὑποταγῆς καί τῆς προσαρμογῆς στό Συνοδικό, δημοκρατικό σχῆμα.

Αὕτῃ τῇ στιγμή ἔχουμε μιά Σύνοδο ἄφωνη καί ἓνα Ἀρχιεπίσκοπο λαλίστατο. Τά ἀνακοινωθέντα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων εἶναι τόσο φτωχά, πού δέν κατορθώνουν νά εἰσδύσουν στίς αὐλές καί νά ἐμφανιστοῦν στά φωτεινά παράθυρα τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως. Τό πορτραῖτο, ὅμως, τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων βρίσκειτ' ἀκαθημερινά μπροστά στήν κάμερα καί ὁ λόγος του ἐκπέμπεται ἀπό ὅλο τό φάσμα τῶν ἡλεκτρονικῶν μεταφορέων τῆς πληροφορίας.

Νά πιστεύῃ ὁ Μακαριώτατος, ὅτι ἔχει προικιστῇ μέ τό χάρισμα τοῦ ἀλάθητου; Νά θεωρῇ, πῶς ἡ δική του γνώμη καί ἡ δική του ἐπαγγελία δικαιοῦνται νά ἀναρτηθοῦν σέ κοντό σημαίας καί νά προβληθοῦν ὡς ὁδηγητικά φλάμπουρα; Νά φαντάζεται πῶς ἡ Σύνοδος εἶναι τό διακοσμητικό στοιχεῖο τῆς δικῆς του ὑπεροχῆς, πού τοῦ δίνει τήν αἴγλη τῆς πρωτοκαθεδρίας καί τῆς προεδρίας καί πού αὐτός νομιμοποιεῖται νά τήν κατεξουσιάζῃ καί νά τήν καταπιέζῃ; Μπορεῖ νά πιστεύῃ (ὅχι δίχως συνέπειες) ὅ,τι θέλει. Ἀλλά καί τό σῶμα τῆς Ἐκκλη-

Η ΣΥΓΧΥΣΗ ΠΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΠΕΡΙ ΤΑ «ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑΣ»

Μεγάλη σύγχυση επικρατεί σήμερα στο χώρο της Διοικήσεως της Ἐκκλησίας περί τὰ γνωστά, ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικά, «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας». Ἡ κατάσταση, ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ, εἶναι ὄχι μόνο θλιβερή καὶ ἀπαράδεκτη, ἀλλὰ, θά ἔλεγε κανεῖς καὶ κωμικοτραγική. Αὐτὴ τὴν κατάσταση διέβλεψε ἴσως κατὰ τὸ χρόνο ἐπιβολῆς τους τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ ἡδὴ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μειοψήφησε στὴν ἐπιβολή τους. Εἶναι γνωστό σέ ὅλους ὅτι τὰ περίφημα αὐτά «Ἐπιτίμια» ἐπιβλήθηκαν σέ μιὰ ἐποχὴ συγχύσεως καὶ ὀξύτητος, βεβιασμένα καὶ ἀπρομελέτητα. Καὶ ὅπως εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐπισημάνει χαρακτηριστικά Μητροπολίτης, κατὰ τίς πρόσφατες συνεδριάσεις τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ τῆς Ι.Σ.Ι. τὰ «Ἐπιτίμια»

σίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀμφισβητῇ αὐτὴ τὴν τακτικὴ καὶ νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὸν εὐτελισμὸ τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, πού ἀποτελεῖ προέκτασι τῆς Πεντηκοστῆς καὶ χαρισματικῆ Σύναξι τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ μονόλογος δέν ἀποτελεῖ λόγο τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ὑπερύψωσι

αὐτὰ ἐπιβλήθηκαν γιὰ νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία τῶν προσφυγῶν τῶν Μητροπολιτῶν στοῦ Συμβούλιου τῆς Ἐπικρατείας καὶ γιὰ νὰ ἀποτελέσουν περαιτέρω τὴ βάση καταργήσεως τῶν Διαταγμάτων τους, πού εἶχαν καὶ πάλι ἀναβιώσει μετὰ τίς πολλές ἀκυρωτικές ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁρισμένοι Μητροπολίτες στίς κατ' ἰδίαν φιλικές συζητήσεις τους δέν ἀναγνωρίζουν οὔτε κανονικὴ οὔτε νόμιμη τὴν ἐπιβολή τους, πρᾶγμα ἄλλωστε πού κατεδείχθη καὶ στὴν τελευταία Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Ἄλλοι πάλι, πιεζόμενοι νὰ ἀναφερθοῦν στὴν κανονικότητα τῆς ἐπιβολῆς τους συνετῶς καὶ σωφρόνως σιωποῦν. Καὶ ἄλλοι, προφανῶς ἀβασάνιστα, ἐπικαλοῦνται ἄσχετους μέ τὴν περίπτωση κανόνες.

τοῦ ἐνός ἐπισκόπου, μέ ταυτόχρονη ὑποβάθμισι τῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν του, δέν ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιώτατης Ὁρθοδόξιας.

Σαφές, σαφέστατη ἡ Παράδοσί μας. Ἐπικίνδυνες οἱ ἀποκλίσεις.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀλλά καί ἡ ἴδια ἡ ἀρχική πράξη ἐπιβολῆς τῶν «Ἐπιτιμίων» ἀπό τῆ Δ.Ι.Σ. ἀποτελεῖ κλασσική περίπτωση ἀντιφάσεως. Ἀπό τό ἓνα μέρος δέν μνημονεύει ἡ πράξη αὐτή, ὅπως ἐπιβάλλονταν, κανένα ἱερό Κανόνα ἢ ἄλλη διάταξη τοῦ Κ.Χ.Ε. γιά τήν κανονική καί νομική τους θεμελίωση. Καί γιά νά εἵμαστε ἀκριβέστεροι, στή σχετική ἀνακοίνωση πού ἐξέδωσε τότε ἡ Σύνοδος, ἀναγραφόταν κάποιος ἄσχετος κανόνας. Πρίν ὅμως ἡ ἀνακοίνωση αὐτή φθάσει στά χέρια τῶν δημοσιογράφων, ἀποσύρθηκε καί ἐπανῆλθε μέ τή διαγραφή αὐτοῦ τοῦ κανόνα. Ἡ διαγραφή ὅμως αὐτή εἶναι ἀπολύτως ἐμφανής σέ κάποιο ἀντίτυπο τοῦ ἀνακοινωθέντος, τό ὁποῖο κάποιος καλός δημοσιογράφος παρέδωσε μέ εἰλικρινή θλίψη σ' ἓναν ἀπό τούς «ἐπιτιμηθέντες» Μητροπολίτες. Ἐξάλλου καί ὅσοι ἐκ τῶν ὑστέρων, Κανονολόγοι καί Καθηγητές, ἐπιχείρησαν νά ἀποδείξουν «σώνει καί καλά» τήν κανονικότητα τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων, ἡ προσπάθεια αὐτή ὑπῆρξε «ΑΤΥΧΗΣ»!, ὅπως χαρακτηριστικά ἐπισημαίνεται στήν εἰσήγηση πρὸς τήν Ἱεραρχία τοῦ Μητροπολίτη Κονίτσης κ. Ἀνδρέου καί τονίζεται ἐπιπλέον ἀπό τόν ἴδιο ὅτι τά «Ἐπιτίμια» αὐτά δέν εἶχαν κανένα κανονικό ἢ νόμιμο ἔρεισμα.

Ἀπό τό ἄλλο μέρος προσδίδονται μέ τό περιεχόμενο τῆς ἴδιας Συνοδικῆς πράξεως ἀποτελέσματα, πού ταυτίζονται μέ ἐκεῖνα τοῦ «ἀφορισμοῦ», ἀφοῦ ὁ Μητροπολίτης στε-

ρεῖται ποιμαντικῶς καί διοικητικῶς τῆς Ἐπισκοπῆς του καί ἀποκόπτεται ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο χωρίς καμία κανονική καί νόμιμη διαδικασία. Πρωτόγνωρο καί πρωτάκουστο! Ἀλλά εἶναι γνωστό ὅτι ὁ «ἀφορισμός» ἀποτελεῖ τήν ἐσχάτη κύρωση. Εἶναι μείζων κύρωση καί αὐτῆς τῆς καθαιρέσεως. Καί φρονούμε ὅτι στήν ἀντικειμενική αὐτή διαπίστωση δέ θά διαφωνήσει κανείς. Ἔρχεται λοιπόν ἡ ἴδια ἡ Σύνοδος (Δ.Ι.Σ.) καί σέ ἀντίθεση μέ τό παραπάνω περιεχόμενο, πού προσέδωσε στήν πράξη της, μέ ἀποτελέσματα δηλαδή ἰσοδύναμα μέ ἐκεῖνα τοῦ «ἀφορισμοῦ», σέ ἄλλη παράγραφο τοῦ κειμένου θεωρεῖ τούς τρεῖς Μητροπολίτες «ΚΑΘΑΙΡΕΤΕΟΥΣ», ὄχι δηλαδή καθηρημένους ἀλλά μέλλοντες νά καθαιρεθοῦν, πράγμα ὅμως τό ὁποῖο δέν ἔγινε ποτέ. Ὁ καθένας ἅς ὑπαγάγει σέ λογική βάσανο αὐτές τίς τραγικές ἀντιφάσεις καί ἅς βγάλει μόνος του τά συμπεράσματα.

Ἀλλά δυστυχῶς τά ἴδια θλιβερά φαινόμενα παρατηρήθηκαν καί κατά τίς πρόσφατες συζητήσεις τῶν Συνεδριῶν τῆς Δ.Ι.Σ. καί τῆς Ι.Σ.Ι. μέ τή νέα ἡγεσία στή διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπολίτης διατύπωσε τήν ἀποψη ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἐπιβολή τῶν «Ἐπιτιμίων» εἶναι σεβαστή. Καί προσέθεσε «...Εἶναι δι' ἐμέ 8^{ον} Μυστήριον...». ἐνῶ ὁ ἴδιος Μητροπολίτης στήν ἴδια παρέμβασή του δέχεται ὅτι τά «Ἐπιτί-

μια» ἐπεβλήθησαν «...διά βοῆς καί ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ...». Ὡστε, Σεβασμιώτατε, ἀποφάσεις τῆς ΤΟΠΙΚΗΣ Συνόδου, πού λαμβάνονται «...ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ...», κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ἐπιπλέον σκόπιμα καί βεβιασμένα, ἀποτελοῦν «8^{ον} μυστήριο»; Καί πρέπει ὡς τέτοιο μυστήριο νά γίνονται σεβαστές; Μά, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, στίς ἀποφάσεις αὐτές πού ἀποτελοῦν καθ' ὑμᾶς «τό 8^{ον} μυστήριο», ἀντέδρασαν πανηγυρικά, καί μάλιστα ἓνα ἔτος περίπου μετά τήν ἐπιβολή τους (Ἀπρίλιος 1994), ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος (τότε Δημητριάδος) καί ἄλλοι ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες (ὅπως ὁ Πειραιῶς, Καλαβρύτων κ. ἄ.) καί μέ σκληροῦ περιεχομένου ἐπιστολές τους στήν τότε πολιτειακή καί πολιτική ἡγεσία, ἀλλά καί μέ ἀνακοινώσεις στό Μ.Μ.Ε., ὑπεστήριξαν εὐθέως ὅτι τά «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας» στεροῦνται κανονικοῦ καί νομίμου ἐρείσματος, ὅτι ἀποτελοῦν «ἐφεύρημα» ὀρισμένων πού κινοῦνται «ὑπόπτως» νά καταλάβουν τίς «πλασματικῶς» θεωρούμενες κενές Μητροπόλεις καί ὅτι δέν μποροῦν ὅπωςδήποτε τά «Ἐπιτίμια» αὐτά νά ἀποτελέσουν τή βάση ἐκδόσεως ἀνακλητικῶν Διαταγμάτων. Εἶναι συνεπῶς, κατά τήν ἀποψή σας, Σεβασμιώτατε, ὅλοι αὐτοί ὑπόλογοι γιατί δέν σεβάστηκαν τό «8^{ον} μυστήριο»; Ἄς φυλάξει ὁ Θεός νά μήν ἀκούσουμε καί χειρότερα.

Ἄλλος Μητροπολίτης διατύπωσε τήν ἀποψη ὅτι γιά τήν «ἄρση» τῶν «Ἐπιτιμίων» πρέπει νά αποφασί-

σει ἡ Ἱεραρχία καί μάλιστα μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς (ἄρθ. 6 παρ. 3 Κ.Χ.Ε.). Δηλαδή διαδικασία καί εἰδική πλειοψηφία πού τηρεῖται γιά τόν «ἀφορισμό». Ἀκολουθώντας τήν ἀποψη αὐτή τοῦ Σεβασμιωτάτου καταλήγουμε στό ἐξῆς συμπέρασμα: Γιά μέν τήν ἐπιβολή τοῦ «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας», πού εἶναι τό μείζον, ΑΡΚΕΙ ἡ σχετική πλειοψηφία τῆς Δ.Ι.Σ., δηλαδή καί ἐπτὰ (7) μόνο ψήφοι, ἀφοῦ κατά τήν ἐπιβολή τῶν ἐπιμαχῶν «Ἐπιτιμίων», κατά πλειοψηφία ἀπό τή Δ.Ι.Σ. τῆς 10/8/93, τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καί οἱ ἄλλοι συνεπίσκοποί του τά δέχθηκαν ἀναντίρρητα. Γιά τήν ἄρση ὁμως τῶν «Ἐπιτιμίων», πού εἶναι τό ἔλασσον, ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ πενήντα μία (51) ψήφοι. Τά σχόλια αὐτῆς τῆς συλλογιστικῆς ἀφίενται στήν κρίση τοῦ καθενός, ἔστω καί ἂν δέν ἔχει εἰδικές νομικές γνώσεις.

Ἀλλά καί στήν ἐμπεριστατωμένη εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτη Κονίτσης κ. Ἀνδρέου, θεμελιωμένη στήν παράθεση πλήθους ἐπιχειρημάτων, δέν διατυπώθηκε κανένα ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀντεπιχείρημα, πού νά ἀναφέρεται στήν κανονική καί νομική θεμελίωση τῶν «Ἐπιτιμίων». Εἶναι γνωστό μάλιστα ὅτι κάποιος Μητροπολίτης ἐξερχόμενος τῆς αἰθούσης τῆς Συνόδου, ἔκανε τήν περίφημη δήλωση: «Αὐτά πού εἶπε ὁ Μητροπολίτης Κονίτσης ἦταν ΧΥΔΑΙΑ».

Αὕτη ἡ τραγική καί θλιβερή κατάσταση ὑφίσταται σήμερα μέ τή συναι-

Συνοδικά Πρακτικά, πλαστογραφίες καί γραφικότητες.

Ἡ ἀπόφασις καί... τό ἀνακοινωθέν.

Στίς 10-7-98 Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν, τῆς ὁποίας, τό ἀκριβές περιεχόμενο, λάβαμε γνώσιν τώρα. Τό ἀντιγράψουμε κατὰ λέξιν ἀπό τό ἐπίσημον πρακτικό:

«Ὁμοφώνως συνοδικῇ ἀποφάσει ἀποφασίζεται ἡ ἄρσις τοῦ

ἐπιβληθέντος ἐπιτιμίου ἀπο τοὺς δύο ἀρχιερεῖς Κωνσταντῖνον καί Νικόδημον καί παρέμπεται τό θέμα εἰς τήν μέλλουσαν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας πρὸς ὀριστικὴν ἐπικύρωσιν.

Αὐτό γράφουν τό ἐπίσημον Πρακτικό. Καί τίποτα ἄλλο.

Θυμηθῆτε, τώρα, καί τό ἀνακοι-

νεση τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας. Ὅταν κάποτε, μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου, οἱ θύτες καί τά θύματα ἀπέλθουν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου γιά νά βρεθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Δικαίου Κριτοῦ, «ὡς λόγον ἀποδώσοντες», ὅταν ἡ ὀξύτητα, ἡ σύγχυσις καί οἱ κάθε εἶδους μικρότητες θά ἀποτελοῦν πλέον παρελθόν, ἡ γραφίδα τοῦ ἀντικειμενικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ιστορικοῦ θά γράφει μέ τά μελανότερα χρώματα τῆς σελίδας αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καί ἀσφαλῶς θά ἀποδώσει τίς προσήκουσας εὐθύνες σ' ἐκείνους, πού πρωτοστάτησαν σ' αὐτές τίς μεθοδεύσεις, σ' ἐκείνους, πού, δίχως τήν παραμικρὴ ἀντίδραση,

συνέπραξαν σ' αὐτές, ἀλλά καί σ' ἐκείνους, πού τίς ἀνέχθηκαν.

Ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἅς «ἀλλάξει» πλέον σελίδα, ἐπανορθώνοντας ὅλες αὐτές τίς ἀντικανονικότητες τοῦ παρελθόντος καί ἅς ἀντιληφθεῖ ὅτι ἡ προσφορά τῆς αὐτῆς, ὄχι στοὺς συγκεκριμένους Μητροπολίτες, ἀλλά στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά εἶναι μεγίστη. Ἡ ἀξίωσις καί ἡ ἀπαίτησις τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, πέρα ἀπὸ τά χειροκροτήματα καί τίς ἐπευφημίες, εἶναι τά Συνοδικὰ ὅργανα τῆς Ἐκκλησίας του νά βουλευόνται σοβαρῶς καί νά ἐνεργοῦν «μετά φόβου Θεοῦ καί ἀγάπης».

νωθέν πού ἐκδόθηκε σχετικά μέ τήν ἀπόφαση αὐτή:

«α) Ἡ ΔΙΣ ἐνεργοῦσα οἰκοθεν ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων...

β) Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ὁμοφώνως ἐντός κλίματος κατανύξεως ἐν πνεύματι καταλλαγῆς καί ἀγάπης καί πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος καί τῆς εἰρήνης εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

γ) Ἡ ἄρσις ἰσχύει ἀπο τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς (ex nunc) καί ὄχι ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβλήθη τό ἐπιτίμιον καί ἴσχυσε. Διό καί δέν ἐξαφανίζεται, οὔτε ἐξαλείφεται διὰ τό χρονικόν διάστημα ἀπό τῆς ἐπιβολῆς μέχρι τῆς ἄρσεως αὐτοῦ.

δ) Σημαίνει δέ, ὅτι παρέχεται κατ' οἰκονομίαν καί φιλαδέλφως ἡ δυνατότης εἰς τοὺς συγκεκριμένους Ἱεράρχας νά τελοῦν τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καί μόνον. Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις εἰς οὐδέν ἔτερον πέραν τούτου ἀποβλέπει καί δέν ἐπισημαίνει οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἄλλας ἐπιδιώξεις.

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως τελεῖ ὑπὸ τήν τελικὴν ἔγκρισιν τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ΙΣΙ».

Τὰ εἶδατε ὅλα αὐτὰ γραμμένα στήν ἐπίσημη συνοδική ἀπόφαση; Καί ἀφοῦ δέν τὰ εἶδατε, πῶς τὰ χαρακτηρίζετε; Μήπως τὰ στιγματίζετε

ἀνοιχτά ὡς πλαστογραφίες καί ὡς παρασκευάσματα τοῦ παρασυνοδικοῦ μαγειρείου;

Ἡ Ἱεραρχία εἶμαι ἐγώ!!!

Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τήν παραπάνω ἀπόφαση τῆς ΙΣ, καταχωρεῖται στὰ ἴδια Πρακτικά ἡ ἐξῆς ἀποστροφή τοῦ Προέδρου Ἀρχιεπισκόπου:

«Μακαριώτατος: Ἐάν λάβωμεν ἀπόφασιν καί ὑπάρξει ἐκ μέρους τῶν (τοῦ Κωνσταντίνου καί τοῦ Νικοδήμου) ἀντίδρασις ἀρνητικὴ, τότε ἡ Ἱεραρχία θά λάβῃ ἀρνητικὴν ἀπόφασιν».

Ἀλήθεια, πῶς προεξοφλήσατε τήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας;

Δέν εἶναι, ὅμως, μόνον αὐτό. Στὴν ἐπόμενη ΔΙΣ τῆς 1-9-98, ἰδοὺ τί καταχωροῦνται ἐπακριβῶς στὰ Πρακτικά:

«Μακαριώτατος Πρόεδρος: Ὑπάρχει ἓνα πραγματικόν γεγονός τό Ἐπιτίμιον Ἀκοινωνησίας. Καί οἱ δύο θέβαι ἀδελφοί δέν ἀναγνωρίζουν τό Ἐπιτίμιον καί δέν πειθαρχοῦν εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας διότι τήν θεωροῦν ἀνύπαρκτον. Ἡ πρότασίς μου πρὸς τήν ΔΙΣ διὰ νά προτείνωμεν εἰς τήν Ἱεραρχίαν τήν ἄρσιν τοῦ Ἐπιτιμίου... ἐγένετο μέ μοναδικόν σκοπὸν τήν

σταδιακήν θεραπείαν αὐτῆς τῆς πληγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος εἶναι τό ἰσχυρόν μέλος. Νά προχωρήσωμεν λοιπόν εἰς τήν ἄρσιν τοῦ Ἐπιτιμίου ἀπό τήν ἡμέραν πού θά ἀποφασίσῃ ἡ Ἱεραρχία νά δοῦμε ἐάν δύναται νά λυθῇ τό θέμα. Ἀφ' ἧς ἐπεβλήθη δέν εἶναι δυνατόν νά ἀρθῇ διότι τότε ἴσως δημιουργηθοῦν προβλήματα μεγαλύτερα, νέες προσφυγές εἰς τό ΣτΕ καί βεβαίως πρόθεσίς μας δέν ἦτο νά φέρωμεν τά πράγματα σέ ἀνώμαλον κατάστασιν, ἀλλά ἀπεναντίας ἐάν δυνάμεθα νά λυθῇ τό θέμα. Ἄς ἀφήσουμε νά δοῦμε τί θά ἀποφασίσῃ ἡ Ἱεραρχία, διότι φοβοῦμαι ὅτι ὅπως διαμορφώνονται τά πράγματα ἡ Ἱεραρχία δέν θά ἀποδεχθῇ οὔτε τήν πρότασιν μας διὰ τήν ἄρσιν τοῦ Ἐπιτιμίου».

L' Eglise c' est moi. Εἶναι ἡ ὑπεροψία τῆς παντοκρατορίας; Ἡ εἶναι τό προορατικό χάρισμα τοῦ Μακαριωτάτου, πού λειτούργησε κείνη τήν ὥρα;

Καί μερικές γραφικές φιγούρες.

Κάπου ἐκεῖ, στά Πρακτικά τῆς ΔΙΣ τῆς 1-9-98 ἐντοπίσαμε καί τίς πατερικές(!) σκέψεις κάποιων Μητροπολιτῶν, πού ἐπιβιώνουν μέχρι σήμερα στίς Μητροπόλεις, πού ἀφαιρέθηκαν βίαια ἀπό τοὺς προκατόχους τους. Ἀπολαύστε τις:

«Σεβ. “Θεσσαλιώτιδος” (Κλεόπας): Ἐπ' οὐδενί δέχομαι κάτι τέτοιο, νά διχοτομηθῇ ἡ Μητρόπολός μου».

«Σεβ. “Μεγάρων”: Νά ἐρωτήσω, ἡ ὅλη συζήτησις περί τοῦ θέματος εἶναι ἀκαδημαϊκή ἢ πρόκειται νά ληφθεῖ κάποια ἀπόφασις, διότι δέν διακαίουμεθα νά προσθέσωμε κάτι εἰς τήν Ἡ. Διάταξιν...».

«Σεβ. “Θεσσαλιώτιδος” (Κλεόπας): Νά μήν ἐπανέλθωμεν εἰς τά ἴδια παρακαλῶ».

Αὐτά ἀπό τά ἐπίσημα συνοδικά Πρακτικά. Καί ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ περιμένει νά ἀποκατασταθεῖ ἡ διασαλευθεῖσα, στήν Ἐκκλησία, κανονική τάξις.

Παπα-Γιάννη

Μήνυσε στό Χρυσόστομο νά μή φοβᾶται...

Ἡ πανεθνική ἐκστρατεία, πού κήρυξε ὁ Χριστόδουλος,

θά στραφῇ μόνο ἐνάντια στήν παιδική πορνεία...

Παπα-Γιώργης

«Λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι...»

Πρόσκλησι σέ ὑπακοή

Πολυσέλιδη ἐγκύκλιο ξαπέλυσε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ τίς μοναχὲς ὅλης τῆς Ἐπικράτειας. Τοὺς καλεῖ πατρικῶς(!) νὰ σέβωνται τὸν ἐπίσκοπο καὶ νὰ ὑπακούουν, δίχως τὴν παραμικρὴ ἀντιλογία στὶς ἐντολές του. Νὰ τὸν βλέπουν «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Καὶ νὰ μὴ κάνουν τίποτα χωρὶς τὴ δική του εὐλογία.

Ἐνδεικτικά, παραθέτουμε ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ αὐτὴ τὴ μακροσκελέστατη ἐγκύκλιο:

«δ) Διὰ τοῦτο πατρικῶς παρακαλοῦμεν καὶ προτρεπόμεθα: Τηρήσατε ἀσάλευτον τὴν μετὰ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ἐνότητα καὶ ὑπερμαχήσατε αὐτῆς, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς διὰ Χριστὸν υἱοπρεποῦς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπακοῆς, δεχόμενοι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸν διάδοχον τῶν

Ἀγίων Ἀποστόλων, τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποσταλέντα εἰς ὑμᾶς, καὶ αὐτὸ διδάξατε εἰς τοὺς πρὸς ὑμᾶς προσερχομένους. Ὑμεῖς καλλίτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζετε, ὅτι τὸ κύριον τοῦ

Μοναχισμοῦ συστατικόν εἶναι ἡ ὑπακοή, τὸ ἀντίδοτον τῆς ὀλεθροτόκου ἀνηκοΐας τῶν Πρωτοπλάστων καὶ σωτήριον μίμημα τῆς ἄκρας μέχρι θανάτου ὑπακοῆς τοῦ Δεσπότη ἡμῶν. Καὶ ἡ ἀσκησις τῆς ὑπακοῆς-εἰς τὰ ἔκτος τῶν μοναστικῶν καθηκόντων ὑμῶν-ἐποφείλεται πρωτίστως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία “νάος Θεοῦ ἐστὶ

καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ” ἐν αὐτῇ. Τοιουτοτρόπως, καὶ εἰς τοῦτο τὸ κεφαλαιῶδες κήρυγμα τῆς ἐκκλησιολογίας διὰ τῶν ἔργων τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐπειθείας καὶ τῶν λόγων τῆς ἐκκλησιολογικῆς ὑπακοῆς καὶ τῶν ἐκτενῶν προσευχῶν

ὕμῶν θά φωτίσῃτε τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφούς ὑμῶν».

Κάτω ἀπὸ τό κείμενο τῆς σχοινοτενοῦς ἐγκυκλίου φιγουράρουν οἱ ὑπογραφές τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Πρώτη ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί, κάτω ἀπὸ αὐτή, οἱ ὑπογραφές τῶν δώδεκα Συνοδικῶν.

Ἴσως ἓνα πρῶτο ἐρώτημα, πού ἀνεβαίνει αὐθόρμητα στά χεῖλη καί ξεχύνεται στή γραφίδα, εἶναι πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν ζήσει σέ Μοναστήρι καί ἔχουν ἀσκήσει τὴν ὑπακοή, ἔτσι, ὅπως τὴ διδάσκουν μέ τὴν ἐγκύκλιό τους. Πόσοι εἶδαν τὸν Ἐπίσκοπο ὡς διάδοχο τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Καί πόσοι «διὰ τῶν ἔργων τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐπειθείας καί τῶν λόγων τῆς ἐκκλησιολογικῆς ὑπακοῆς καί τῶν ἐκτενῶν προσευχῶν» φώτισαν «τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφούς» των.

Ἐπειδὴ δέ γνωρίζουμε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἔκτασι καί τὴν ποιότητα τῆς ὑπακοῆς ὅλων τῶν Συνοδικῶν, θά περιοριστοῦμε στή δημοσίευσιν ἑνὸς ἀδιάσειστου ντοκουμέντου. Πρόκειται γιὰ τὴ συμπεριφορά, τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, δηλαδή γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐντολῆς τῆς ὑπακοῆς, κατὰ τὴν περίοδο, πού ἐμόνασε στήν Ἱερά Μονὴ Βαρλαάμ τῶν Μετεώρων.

Τό ντοκουμέντο, πού θά παρουσιάσουμε, εἶναι ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τό προσωπικὸ ἡμερολόγιο τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτη Τρίκκης

καί Σταγῶν Διονυσίου, τοῦ προῖσταμένου τοῦ νεαροῦ τότε μοναχοῦ Χριστοδούλου, στὸν ὁποῖο θά ἔπρεπε ὁ μοναχὸς Χριστόδουλος νὰ προσφέρῃ υἱοπρεπῇ ἀγάπῃ, ἐμπιστοσύνῃ καί ὑπακοῇ καί νὰ τὸν δέχεται ὡς διάδοχο τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Στίς 4-5-1962 γράφει ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Διονύσιος: «...**Κατάκοπος ἤμην ἀπο τὴν Λειτουργίαν καί τὴν συγκίνησιν τῆς χειροτονίας. Ὅμως, ἡναγκάσθην νὰ ἀνέβω ἐσπευσμένως εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Βαρλαάμ.**

Ὁ ἡγούμενος ἦτο ἐπιπόλαιος καί ἐγωῖστής. Ἐλεγα ὅμως ὅτι μέ τὸν χρόνον θά ἔστρωνε. Θά τὸν βοηθούσαμεν καί ἡμεῖς. Δυστυχῶς δὲν συνέβη αὐτό. Ἀντιθέτως μέ τὸν καιρὸν ἠῤῥαξαν ὁ ἐγωῖσμός του καί ἐθέριευν. Καί τὸν ἐπλήρωνα μὲν ἐγὼ τοῦτον περισσοτέρως ὅμως οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς. Τοὺς ἐχώρισεν εἰς εὐνοουμένους του καί μὴ καί ἤρχισε τὴν πολεμικὴν ἐναντίον ὅλων ἐκείνων, πού δὲν προσεκύνουν τὴν χρυσὴν του εἰκόνα. Ἐτσι ἐπῆλθε διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς Ἀδελφότητος. Καί αὐτὸς ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀδελφούς.

Οὕτω ἀφοῦ πρό ἡμερῶν ἐζήτησε τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ π. Χαρίτωνος, μέ τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀπειθαρχήτου καί σπατάλου, σήμερον ἐξεδίωξε καί τὸν π. Ἀγαθόνικον, διότι λέγει ἐτόλμησε νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς ἐμέ.

Ἀνέβην λοιπὸν ἐπάνω νὰ τοὺς

συμβουλευσω. Τούς έκάλεσα είς σύσκεψιν. Τούς ήρώτησα διατί έκδιώκουν τόν άδελφόν χωρίς νά γίνουν ολα τά νόμιμα τουλάχιστον, άλλ'αυτοί-ήγούμενος, Χριστόδουλος καί 'Αμβρόσιος-τό έθεώρησαν "έπ-έμβασιν είς τά έσωτερικά" (!) καί μοί έπετέθησαν λάβρως. Δέν έσεβάζθησαν ούτε τήν ήλικίαν μου, ούτε τό άξίωμά μου. 'Η συζήτησις, κατόπιν τής συμπεριφορᾶς αὐτῆς, ύπῆρξε θυελλώδης. 'Ο ήγούμενος έδήλωσεν ότι παραιτείται καί θά φύγη. 'Ο Χριστόδουλος είπεν ότι θά τόν άκολουθήσῃ καί ό 'Αμβρόσιος τό ίδιον...

"Έτσι διαλύονται αί έλπίδες μας περί δημιουργίας μοναχισμού έν τοίς Μοναστηρίοις Μετεώρων. Έπέσαμεν έξω είς τήν έκλογήν. Μέ τέτοιο ύλικόν δέν δημιουργεΐται Μοναχισμός. Μοῦ τό έλεγον πολλοί. Δέν τούς έλαβα ύπ' όψιν μου. Τώρα...

Βαθύτατα τραυματισμένος θρηνώ επί τά έρείπια τών έπιδιώξεων καί τών όνείρων μου νά άνασυγκροτηθούν αί Μοναί...».

Αὐτά σημείωσε στίς 4 Μαΐου τοῦ 1962 ό μακαριστός γέροντας Διονύσιος. Καί εἶναι άποκαλυπτικά. Φανερώνουν πῶς άσκησε τήν ύπακοή ό σημερινός 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Αὐτός, πού γράφει καί ύπογράφει τήν έγκύκλιο καί ζητάει άπό τούς μοναχούς όλης τῆς 'Ελλάδος νά ύποταχθούν στούς έπισκόπους. Στούς καλούς καί στούς κακούς. 'Ακόμα καί σέ κείνους, πού γιά μιá έπίσκεψι στό Μοναστήρι τους ό έπίσκοπος ζητάει καί παίρνει 500.000 δραχμές καί γιά μιá 'Ιεροπραξία 1.500.000 δραχμές.

Γιά τίς άυθαιρεσίες καί γιά τίς ληστείες τών έπισκόπων δέ λέει τίποτα ή Συνοδική έγκύκλιος.

Καί τί νά πῇ;

Η Εκκλησία μας είναι η μάνα της ανθρωπιάς και η τροφός της ελπίδας.... Έχοντας αυτή την πεποίθηση και αποτολμώντας τα πρώτα βήματα στην τελευταία χρονιά της χιλιετίας των συγκλονιστικών μεταρρυθμίσεων και των αιματηρών αγώνων, δοκιμάζουμε να εκφράσουμε τους πόθους μας και τις προσδοκίες μας για μια ζωντανή Εκκλησία, ικανή να τροφοδοτήσει τον άνθρωπο του εικοστού πρώτου αιώνα και να δώσει νόημα στην πορεία του ανθρώπινου γένους μέσα στην αβεβαιότητα των καιρών μας και στους καπνούς των παθών και των πολέμων, που σκοτίζουν τον πλανήτη μας.

Άπόσπασμα άπό τό ήμερολόγιο 1999 τῆς Πρωτοβουλίας γιά τήν Κανονικότητα καί τή Νομιμότητα στήν 'Εκκλησία.

Παραγγελίες: κ. 'Αναστάσιον Νικολούζον, 'Ελάτων 26, Βαρυμπόπη. τηλ. 8169713

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟΣ

Ἀπό τίς 20 ἴσαμε τίς 22 Ἰανουαρίου ἐκδικάστηκε στό Συνοδικό γιά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο ἡ ὑπόθεσι τοῦ Μητροπολίτη τοῦ Πεντχάουζ Χρυσοστόμου. Ἡ ἀπόφασι ἀνακοινώθηκε ἀργά τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς 22 Ἰανουαρίου.

Ἐκκλησιαστικοί κύκλοι, πού γνωρίζουν καλά τίς κινήσεις τοῦ Συνοδικοῦ παρασκηνίου καί τούς ἐκβιασμούς, πού ἀσχοῦνται κάθε φορά κατά τή διάρκεια τῶν σκληρῶν διαπραγματεύσεων, δέν ἀμφέβαλλαν, πώς ἡ διαδικασία τῆς ἐκδικάσεως θά κατέληγε σέ φιάσκο. Ὅτι ὁ ὑπόλογος Μητροπολίτης θά ἔπαιρνε καί πιστοποιητικό ἐντιμότητος καί θά ἔβγαινε θριαμβευτής ἀπό τήν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου. Ἀφελεῖς, ὅμως, κληρικοί καί πλήθος πιστῶν, πού ἐξακολουθοῦν νά ἀτενίζουν μέ ἐμπιστοσύνη τό κλιμάκιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, περίμεναν, πώς τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο θά σεβόταν τόν Εὐαγγελικό Νόμο, θά ἐπεδίωκε, μέ κάθε θυσία, νά ἐπαναβεβαιώσῃ τό κύρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς μακραίωνης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καί θά ἔδινε ἓνα μήνυμα ἀνδρείας, γενησιότητος καί καθαρότητας στόν Ὁρθόδοξο ἐλληνικό λαό.

Τά γεγονότα ἐξελίχθηκαν ἐντελῶς διαφορετικά καί διέφυσαν τούς αἰσιόδοξους. Ἡ ἀστεία ποινή τῆς «μομφῆς», πού

ἐπεβλήθηκε στό Μητροπολίτη Χρυσόστομο, ἰσοδυναμεῖ μέ πλήρη ἀθώωσι. Καί αὐτό τό ἐπесήμανε καί ὁ ἴδιος, ἀμέσως μετά τήν ἀναγγελία τῆς ἀποφάσεως καί τήν ἔξοδό του ἀπό τήν αἴθουσα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου. Ἀλλά αὐτή ἡ ἀθώωσι ἐξευτελίζει ὁλόκληρη τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἀνοίγει τή στροφή γα τῶν ποικίλων ἐκτροπῶν καί διαστροφῶν, πού ἀπομακρύνουν ἀπό τό Ὁρθόδοξο ἥθος. Ἡ ἀπόφασι, ὅπως πέρασε στόν ἐλληνικό Τύπο καί στά ἠλεκτρονικά Μέσα Ἐνημερώσεως, ἔδωσε τό σύνθημα τῆς ἀσυδοσίας καί τῆς καταλύσεως κάθε ἀρχῆς σεβασμοῦ πρὸς τό θεσμό τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ τό σύνολο πιά τῶν συνειδητῶν καί εὐσυνειδητῶν μελῶν τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας αἰσθάνθηκαν τή συνταρακτική ἔκρηξι, πού προκάλεσε τό Συνοδικό Δικαστήριο μέ τίς συζητήσεις του καί μέ τήν ἀπόφασί του, θά προσπαθήσουμε νά τό διευκολύνουμε μέ τήν καταχώρησι μερικῶν ἀποσπασμάτων ἀπό τά ἀποκαλυπτικά δημοσιεύματα, πού προσέγγισαν τίς ὑποχθόνιες διαβουλεύσεις αὐτῆς τῆς πολύχροτης δίκης.

Στίς 7 Νοεμβρίου 1998 ἡ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΠΟΨΙ», πού ἐκδίδεται στή Ζάκυνθο, εἶχε γράφει: **«..Γενική ἐκτίμηση εἶναι ὅτι ἂν καί κάποιοι ἱεράρχες ἡδονίζονται στό ἐνδεχόμενο ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ συναδέλφου τους στή Ζάκυνθο, ΔΕΝ θά κάνουν τό βῆμα αὐτό γιατί δέν θά τοὺς τό ἐπιτρέψουν οἱ ὅποιες ἀδυναμίες τους...».**

Ἡ ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», ἀμέσως μετά τήν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως, στίς 23 Ἰανουαρίου 1999, ἔγραφε: **«Ἡ**

ποινή αυτή σημαίνει ουσιαστικά άθώωση του "κατηγορουμένου", αφού ούτε καν ολιγοήμερη άργία δεν του επιβλήθηκε... Σύμφωνα με τελευταίες πληροφορίες, καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι "φάκελλοι" που είχε μαζί του αλλά ποτέ δεν άνοιξε ο κ. Χρυσόστομος κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της δίκης».

Η έφημερίδα «ΕΞΟΥΣΙΑ» την ίδια μέρα, 23-1-1999, έγραφε μεταξύ άλλων: «Σε μία προσπάθεια να δικαιολογήσει τη στάση του ο Άγιος Ζακύνθου παρουσίασε στους Τεράρχες κασέτα, όπου φερόταν να ακούγεται ο Άρχιεπίσκοπος την εποχή, που ήταν Μητροπολίτης Δημητριάδος να προτρέπει νέους όταν βγαίνουν βόλτα να έχουν στην τσέπη τους ένα προφυλακτικό».

Για την κασέτα γράφει και η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», αλλά στή συνέχεια δίνει την πληροφορία, ότι δεν επέμειναν οι δικαστές στο περιεχόμενο της, για να μην θίξουν τον Άρχιεπίσκοπο: «Τό στοιχείο αυτό δεν έπιασε τόπο-όπως φάνηκε τελικά-γιατί ακόμη και οι Μητροπολίτες, που υπερασπίζονταν τον κ. Χρυσόστομο, δεν τό προέβαλαν ιδιαίτερα, για να μην έρθουν σε σύγκρουση με τον Άρχιεπίσκοπο, αφού αναφερόταν σε αυτόν».

Η έφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» την επόμενη μέρα, 24-1-1999, έγραφε: «Με "σημαδεμένη τράπουλα" αποδείχθηκε ότι διεξήχθη ή δίκη του Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου, στο Πρωτοβάθμιο για άρχιερείς Συνοδικό Δικαστήριο. Αποτέλεσμα ήταν αυτός να πέσει στα μαλακά και να "τιμωρηθεί" με άπλή μομφή για ένα εκκλησιαστικό αδικήμα, για τό όποιο, όπως έγκυροι θεολό-

γοι μάς είπαν, τό δικαστήριο, μέ ελάχιστο σεβασμό πρός τήν ευαγγελική διδασκαλία και τήν παράδοση τής Έκκλησίας, θά έπρεπε νά επιβάλει, τουλάχιστον, τήν ποινή τής εκπτώσεως από τό θρόνο...».

Η έφημερίδα «ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ» τής 23ης-1-1999, έγραφε: «Πρός γενική κατάπληξη όλων, ή φημολογούμενη τίς τελευταίες ήμέρες καθαίρεση του Μητροπολίτη Ζακύνθου για τίς δηλώσεις του υπέρ των προγαμιαίων σχέσεων, μετατράπηκε σε άπλή ποινή μομφής από τό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο».

Αυτά είναι λίγα, από τά πολλά που βγήκαν από τό σκοτεινό παρασκήνιο και εμφανίστηκαν στό φώς τής δημοσιότητας. Άλλά είναι και πολύ λιγότερα, από εκείνα, που έμειναν κρυφά και που άποτελούν τή μυστική προεργασία και προετοιμασία αυτής τής παράξενης απόφάσεως.

Ο άναγνώστης, που θά θελήσει να κοπιάσει και να μελετήσει τά λίγα αυτά άδιάσειστα ντοκουμέντα, θά μπορέσει να βγάλει μόνος του συμπεράσματα.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής ενημέρωσης.

Ίδιοκτήτης ο Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αύλων Άττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά,

Ίωαννίνων 6 Μοσχάτο.